

Když se slovo stane (Jr 1:4-10)

V JAVORNÍKU 6. 8. 2023 – JANA PEŘTOVÁ

Milý bratři, milé sestry, už se Vám to někdy stalo? Už jste někdy měli tu nečekanou nutkavou potřebu pustit se do nějakého díla, překonat nějakou hranici, pomoci, mluvit, zastat se, projevit názor, modlit se, říct někomu o Boží lásce, napomenout tam, kde se dělo očividné bezpráví... jakoby vám někdo položil ruku na rameno a pronikavě promluvil k vašemu srdci, jako by tam zasadil semínko touhy, která rychle silila a přinášela vám radost ale i mučivý strach. Obavy z toho, jak se situace bude vyvíjet, pokud tenhle impuls poslechnete? Nebo jste nechali nával radosti i obav pomalu uhasnout, a nakonec nad tím mávli rukou?

Stalo se ke mně slovo - Slovo, které se děje. Není jen napsané nebo vyřčené, přečtené... Hebrejské sloveso, které je tady použito znamená samotné bytí. Tímto slovesem Hospodin udává své jméno, když se ho na ně Mojžíš ptá. „Jsem“. To, co se stalo proroku Jeremiášovi a možná různým způsobem i mnohým z nás, je prostě fakt. „JE“ s velkým „J“, život sám, směr, touha po životě, po opravdovém hojném životě, který dává Bůh. Je to budoucnost v Jeho rukou.

Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě - I tahle věta platí o každém člověku, tedy o každém z nás.

Přátelé, bydlím teď v rodině, která dala stálý nebo přechodný domov mnoha dětem, které by jinak vyrůstaly v dětském domově. Často se do pěstounských rodin dostanou děti týrané, citově nebo i fyzicky zubožené a také postižené či nemocné. Denisa, která přijela se mnou a ujala se ochotně prvního čtení, je jednou z nich. Tento týden oslaví své 23. narozeniny. Zpívá, tančí, má ráda děti, je laskavá a vděčná. U pěstounské rodiny mých přátel je od svých dvou let. Deniska trpí DiGeorgovým syndromem. Součástí jejího postižení je mentální slabost a také vážná srdeční vada, kvůli které byla už dvakrát operována.) Přesto i o ní platí, že jí Bůh znal, ještě dřív, než byla počata. Má plán pro její život. Dobrý plán.

Boží řeč pokračuje: *posvětil jsem tě, dal jsem tě pronárodům za proroka*. I Denisu stejně jako každého člověka Bůh posvěcuje. Jeremiáš byl posvěcen – tedy oddělen pro službu proroka, proroka pronárodů – tedy těch, kteří Hospodina neznali. I nám může znít: posvětil jsem tě a dal tebe jako rodiče, učitele, kuchařku, zdravotní sestru, zpěvačku, ajťáka... Možná jsme přeslechlí pro co nás Hospodin posvětil, oddělil. Možná k nám jeho hlas zněl už dávno a potřebujeme zopakovat, co nám řekl. Ale můžeme své povolání objevit i docela poprvé, a to nejen v mladém věku.

V bibli máme různé příklady lidí, které si Bůh používal a potvrzoval jejich povolání v různé etapě jejich života. Samotný Ježíš se „zapomněl v chrámu“ už ve dvanácti letech. Ale vzpomeňme si i na některé starozákonné postavy, třeba na Mojžíše, který svoje životní, Bohem dané povolání, objevil až ve stáří. Když Bůh někoho posvěcuje, stává se jiným, zvláštním, jiným. Tahle naše jinakost nás může někdy i nemile překvapit.

Když jsem před více jak čtvrtstoletím poprvé navštívila Javorník, byla jsem věřící jen krátkou dobu. Pracovala jsem tehdy v náboženské redakci Českého rozhlasu, ale ve službě v církvi jsem se převážně věnovala dětem. Moje vlastní děti odrostly a já přirozeně přešla do služby v jiné oblasti. Ale už tehdy jsem od Pána Boha dostala zaslíbení, že se do služby dětem a mladým lidem opět vrátím. Minulo dvacet let a mými favority jsou zase náctiletí. Myslí, mluví a jednají jinak než ti před 25 lety. Rozumí této době a jejím potřebám a já se snažím naslouchat tomu, co mi Pán Bůh skrze děti a mladé lidi říká a čemu mě učí. Jsem z nich nadšená. Trávím s nimi čas a oni se mnou. Máme podobný vkus i vyjadřování, a to i přesto, že bych mohla být už jejich babičkou. Pro svoje vrstevníky jsem ale divná. Jiná. „Divná paní“.

Ale pojďme zpět do našeho textu. *Ach, Panovníku Hospodine, oponuje mladý Jeremiáš, neví, jak bych mluvil, Jsem přece chlapec*. – jsem už moc starý, jsem teď zrovna na mateřské .... atd. Když se k nám STANE slovo Hospodinovo, nezřídka máme pocit, že se Pán Bůh plete. Skoro bych řekla, že tenhle dojem je zárukou, že jsme opravdu zaslechlí Boží volání, Boží hlas. Necítíme se dost staří, nebo mladí nebo silní atd. Zkrátka víme, že v tomhle povolání musí jednat Bůh, že my sami na to nemáme.

Hle, vložil jsem ti do úst svá slova. Hleď, tímto dnem tě ustanovuji nad pronárody a nad královstvími, abys rozvracel a podvracel, abys ničil a bořil, stavěl a sázel. Co se ale stane, pokud Boží povolání přijmeme a začneme podle toho, čemu věříme jednat? Teď jsme přece Boží vyvolení a všechno půjde hladce a bez problémů. Lidé si nás budou vážit a fandit našim snahám. Jenže ono to bude spíš naopak! Prorok Jeremiáš je toho svědkem. Dostává Boží slovo, ale nejen k budování ale i k bourání. O jaké bourání jde v našem případě? Může jít o bourání předsudků a představ, o bourání zajetých pravidel. Ale někdy může jít opravdu i o bourání budov, služeb atd. Žádného zemědělce přece nepřekvapí, že pole je třeba před novou sadbou zorat. A ten, kdo někdy rekonstruoval dům, také ví, že někdy je lepší zbourat celé stavení a postavit nové než se pokoušet opravit, co opravit nelze, co už nevyhovuje, nebo bylo postaveno špatně, či k úplně jinému účelu, než jakému má sloužit dnes.

Nádherné svědectví z nedávné doby, které mně osobně velmi povzbudilo, je příběh sboru Církve bratrské v Bystrém v podhůří Orlických hor. Původní nevyhovující modlitebna se musela zbořit a objekt byl nahrazen víceúčelovým a slouží širokému okolí. Doporučuji si tenhle příběh vyhledat na stránkách bysterského sboru.

Ale to „boření“ nemusí být vždycky fyzické, jako tomu bylo v Církvi bratrské nedaleko od Dobrušky. A důležité ale je, že u toho boření a rytí se nekončí. Boží povolání pokračuje novou stavbou, novým budováním. Boží služebník, kterému se stalo slovo Hospodinovo, často musí rozebrat to, co už bylo postaveno, ale neplnilo to nebo už není s to plnit svůj účel. Takový člověk ale nejedná způsobem „po mě potopa“. Bůh ho odděluje, aby své dílo mohl dokončit a aby na něm byl zjeven Boží plán. Tohle oddělování – posvěcování pro daný úkol nás může někdy mást. Narážíme na zavřené dveře a zdá se nám, že Pán Bůh je proti nám a nevidíme, že do široka otevřel dveře, které zrovna nemáme ve svém zorném úhlu.

Milý bratře milá sestro v Kristu, dejme Pánu Bohu čas, nejen při bohoslužbách, ale každý den třeba jen několik málo minut na to, aby zaměřil náš zrak na Jeho plán. Na boření i stavění, které je právě teď v Jeho zorném úhlu. Zkusme během dne očekávat na jeho vedení, jeho hlas. Dejme mu prostor... třeba při písni, na procházce, v rozjímání nad Božím slovem, ve sprše... kdekoliv se dokážeme uvolnit od toho „měl bych, a musím ještě...“ Dejme prostor Božímu Duchu a věnujme pozornost tomu, k čemu nás volá a pro co nás odděluje.

Už jsme si vysvětlili, že Bůh může povolati lidi v každém věku a takřikajíc stavu. Svědectví starého zákona nám ale zvláštním způsobem staví před oči povolání mladých služebníků, zvláště proroků. Pro prorocký úkol je totiž typická jedna prorockova vlastnost, a to je odvaha k upřímnosti. K přímosti vhod i nevhod. A právě z úst mladých lidí často zní nepřijemná, někdy až nemilosrdná slova, která nezřídka považujeme za opovážlivost. Co když jim je do mysli vložil Bůh? Co když právě oni jsou prorockým hlasem nám? Co když jsou od Boha posvěceni, aby napomínali nás jako kazatele, nás jako rodiče, náš sbor, ... nás jako křesťany na začátku 21. století?

Když jsem sloužila jako pastorační pracovnice mládeži na Valašsku, jeden z našich mládežníků zažil hluboký Boží dotek. Pán Bůh ho na jednom letním táboře vysvobodil z nebezpečné závislosti. A - říkejme mu třeba Petr - poznal, že Boží moc a Boží láska je skutečná a zachraňující. Zažil ve svém životě nejen vysvobození ale i hluboké Boží volání ke službě. Toužil mladým lidem okolo sebe pomoci najít cestu ke Kristu. Ke svobodě, k upřímnosti a vzájemné vydanosti. Toužil budovat komunitu mladých lidí, pro které bude Ježíš nejbližším přítelem a kteří si budou vzájemně oporou, Cítil, že Duch Boží ho k tomu volá. Když četl Písmo, ožívala před ním slova proroka Izajáše: *Duch Boží je nade mnou.* Nakonec ale musel začít onu službu mimo běžné sborové aktivity. Byl příliš nadšený. Příliš hořel pro Boží dílo a příliš bral Pána Boha za slovo... Příliš... zrovna tak jako proroci, jako Samuel, jako král David, jako Ježíš...

A tak nás chci, milí přátelé v Kristu povzbudit: pokud dnes dopoledne, zítra večer nebo kdykoliv jindy zaslechneme Jeho hlas, Jeho volání ke spáse, ke změně života, ke konkrétnímu úkolu,... nezatvrzujme svá srdce! Važme si toho, že Bůh s námi lidmi i s celou církví s každým sborem a s celým světem ještě neskončil. I nám přece zní: *já budu s tebou a vysvobodím tě.*

AMEN